

Ελπίς Πατρίδος

Ωδή εν τη των νυν Ελλήνων διαλέκτω

Τω Ευγενεστάτῳ Αρχιεπιστάτῃ του εν Κέρκυρα Ελληνικοῦ Παμμουσείου Κόμητι Γκίλφορδ, ο εκ Ζακύνθου, Α. Κάλβος Ιωαννίδης, χαίρειν. Καὶ οἱ δύο κλαδεύομεν τὴν αὐτὴν ελαίαν, σὺ ὅμως ἐναργότερως· ἀλλ' ἐὰν καὶ μοι λείπει ἡ δύναμις σου, ἴσως κατὰ τὴν προθυμίαν εἴμεθα ὅμοιοι· καὶ ἐγὼ μὲν φύσει φιλῶ τὴν πατρίδα, σὺ δὲ δυνάμει ἀρετῆς· δέξου, λοιπόν, τὸ ἐν τῇ νυν διαλέκτῳ ποιημάτιον τοῦτο ὅπως τὰ μὲν τέκνα τῶν Ἰώνων βλέποντα ὅτι σὺ ἐγίνας ὑπερασπιστὴς, αὐτὸ ἀγαπήσωσιν· ἐγὼ δὲ τιμήσω σε τὸν ἄξιον κυβερνήτην τῶν Μουσῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Λονδίῳ, Νοεμβρίου, Κ'. Α.Ω.Ι.Θ.

α'

Ευλαβῶς, τρέμων, ρίπτω
πρώτην βολάν τα δάκτυλα
ἐπὶ τὴν ἀργυρόχορδον
πάτριον κιθάραν.

β'

Ἐσήμανε σὺ οὐράνιον
ξύλον, σὺ τῆς ψυχῆς μου
τὴν τόλμαν, σὺ παρόρμησον,
Μουσάων δῶρον.

γ'

Τὰ λαμπρά, τὰ φωτίζοντα
10 πρόσωπα, τῶν ἀστέρων
τῆς Ἑλλάδος, ἀμαύρων
βάρβαρα νέφη.

δ'

Νυν δε τὴν νύκτα σχίζει
ἀκτὶς ἐλπίδος· χαίρονται
15 τὰ πάντα τῆς πατρίδος
προσφιλή τέκνα.

ε'

Στολίζει νυν αἰώνιος
δάφνη, πάλιν, τὸ μέτωπον
τῶν ὕδατι διψούντων
20 ἐξ Ἰππουκρήνης.

στ'

Τῶν Ἄγγλων δόξα φύσα,
φύσα σὺ δεξιῆ Ζέφυρε.
Τὸ νέον ἄνθος δρόσισον,
καρπούς να φέρει·

ζ'

25 Μεγάλας ἡ καρδιά μου
ἐλπίδας ἔχει· ὁ ἄνεμος
πρὶν τὰς διασκορπίσει,
πάτερ τοῦ κόσμου·

η'

Ἐβήσον τὸ φῶς μου, σύγχυσον
30 τὸν νοῦν μου, ποίησόν με
παίγνιον τοῦ πλήθους, βρέξον
πυρ να με καύσει.

θ'
Γλυκεία ελπίς, εάν χάσω σε,
και τί μοι μέλει ο βίος;
35 Διά σε πνέω, και χαίρομαι,
και εάν μη ίδω·

ι'
Προ της Ελλάδος του ιερού,
χορώ συμπεπλεγμένας,
Ελευθερίαν και Μούσας,
40 θάνατον θέλω.
[1819]